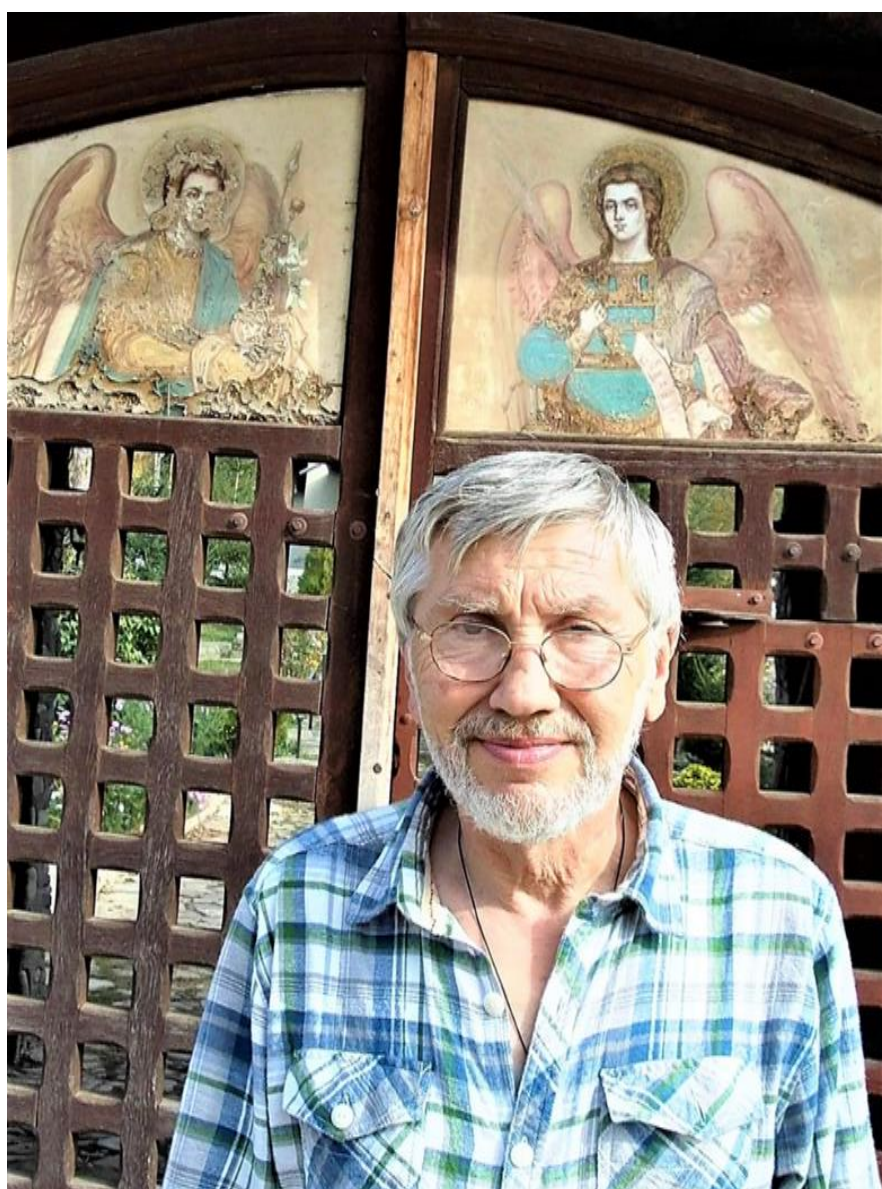

Pierdut în amintiri

Din volumul de versuri *Conclavul Ursitoarelor*

Partea I

de Adrian Șinca

Cuvîntul autorului

Dragi cititori, m-am decis să scot acest volum de poezii care reprezintă una din etapele vieții mele literare.

Inițial am abordat poezia în etapa de pre-adolescență, participînd la diferite cenacluri literare. Mult mai tîrziu am decis să public primul meu volum de versuri *Pistrui pe Orizont*.

Conclavul Ursitoarelor, reprezintă o mostră a stilului poeziilor mele, fapt pentru care am introdus în el unele părți reprezentative din *Pistrui pe Orizont*. Veți observa o diferență tematică și de stil în poeziile alese pentru cele două volume.

Ciclul "Umbrele pe care le-am lăsat", reprezintă pentru mine o cristalizare a ideii și a stilului poetic.

În ciclul "Pierdut în amintiri" am vrut să surprind legătura mea cu natura, dar mai ales o parte a copilăriei mele petrecută la casa bunicilor. De-a lungul vieții mele am păstrat acest filon cu Bughea de jos, filon care m-a ajutat emoțional să traversez cu bine separarea mea de țara natală. Imaginea pe care o păstrez legată de acest loc este în interpretarea mea similară cu imaginea Raiului.

Parafrazînd poetul Robert Frost care a spus "You can't go home again", "nu te mai poți întoarce acasă din nou", îi dau dreptate, dar acest lucru este valabil cu atît mai mult cu cît, unii dintre noi nu am părăsit cu adevărat "casa" nici odată. Actualul volum, *Conclavul Ursitoarelor* demonstrează exact acest postulat.

Mărturisesc că această culegere de versuri nu conține "tradiționala" prefață scrisă de un expert în domeniu, am ales conștient acest lucru, dorind să vă ofer o parte din sufletul meu.

Vă mulțumesc și vă doresc lectură plăcută.

Adrian Șinca - Robert Andrew von Sinca

Bi-Lanțul Iubirilor

Metamorfoza-n mine se petrece
Mâna tremurândă se transformă-n pană
Cu fiecare zi și oră care trece
Din visul meu un petec se destramă.

O altă amintire se mistuie în vânt
Iar locul ei în suflet, pe veci rămâne gol
Mă simt tot mai străin, pribeag pe-acest pământ
M-apasă tot mai tare al vieții mele rol.

Ca un ogar în goană care vânează-o ciută
Caut iubirea pură în lada de gunoi
Dacă găsesc doar una sau mă aleg c-o sută
Regret imens doar faptul că ne-am pierdut pe noi.

Iubirile trecute-au fost darnice cu mine
Dar în final tot singur și trist mă regăsesc
Cu degete pe suflet tot caut izbăvire
Sperând ca înc-odată să mint că te iubesc.

Mă doare certitudinea unui singur mâine
Din nou înjur cu patos aprigă firea mea
Din tot ce-a fost odată, am mai rămas cu-n câine
Sau chiar mai bine spus... cu o cățea.

Montană

Brazii azi varsă lacrimi de rășină,
Din când în când, mai năpîrlesc o cracă,
Te-aștept la umbra lor, nu e lumină,
Și văd cum timpul nu mai vrea să treacă.

Iată muntele, mai sus uitat în transă,
Aproape dezgolit, cu stîncă albă,
Își cerne grohotișul fără șansă,
Se-ntinde pînă-n vale, ca o salbă.

Roua în stropi dansează menuet,
Perechi-perechi, ca lacrimi pe obraz,
Și timpul picură... încet-încet,
Lăsînd un vid pe cerul de topaz.

Uitată ți-e iubirea pentru mine
Și muntele îmi spune să te las,
Ca grohotișu-n val durerea vine
Și îmi îngroapă urma după pas.

În van fazanul țipă pentru mine
Și ciuta pierde-o lacrimă în rîu,
Te spăl din amintirea care vine,
Simțînd că nu mai țin durerea-n frîu...

Mîntuirea pădurii

Copacii iar au înlemnit de groază,
cu crengi diforme agățați de boltă.
Mușchiul uscat s-a adîncit pe față,
le curge clorofila cîte-o dată
în scorburi, alungînd din amintire,
tămîia dăruită unui sat.
Se roagă să nu cadă în păcat,
cu veverițe ce pe ei se suie.
De zeci de ani se-ndoaie după vînt,
un dans păgîn, cu rădăcini uitate.

Relicve

Ascunse-n cutele creierului,
Armate de vestale defilează
cu tălpile goale...
Opaițe uitate fumegînd,
Prin colțuri regăsesc ecuații
nerezolvate în anii de școală.
Îngălbenite de secunde pierdute
buchete de maci scuturați,
Programe cu piese de teatru,
Cehov, Dostoievsky, Ostrovsky
și-un Taras Bulba înecat
în Donul de vodkă
Un cor de nebuni îi cîntă șoptit
Internaționala cu robii sculați
Și Magdalenele de curînd reformate
îmi fură pe rînd amintiri...

Bughea de jos

Un cîntec de talângi se mistuie pe coastă,
Vad caprele în coarne luînd ciulinii,
Se pierde privirea în depărtarea vastă,
Simțînd ca o-încojoară mărăcinii.

În scorbura de măr se mistuie lumina,
Cînd merele rostogolesc la vale,

Poteca a fugit, de frică, prima,
Nici țambrele nu vor sa-i stea în cale.

Albinele în stupi păzesc Regina,
Rîuri de aur umplu hexagonul,
Azi frunzele, încet, își beau rugina,
Cocoșii iar își exersează tonul

Pe prispa casei umbre se-odihnesc,
Ca Atlas, căpriorii țin bolta tămîioasă,
În gîrla umflată iar pietrele vorbesc,
Facîndu-și planuri cum să intre- n casă

Răchita stă de veghe, între maluri,
Cînd sălciile bătrîne-și spală părul,
Vîntul se-ascunde brusc pe după dealuri
Se albăstrește de-așteptare cerul.

Citadină

Uitarea se așterne treptat,
Cu aripi moi de huhurez...
Plictisită de zbor,
Se oprește să-și facă cuib,
Pe umerii noștrii împovărați
de griji inutile...
Și timpul își pierde valoarea,
Amanetnîdu-și pe rînd
secundele sterpe...

Geneză

O singură lacrimă din cer s-a prelins
Și fără zgomot a lovit Pământul,
Într-o secundă, Marea s-a întins
Și din cădere s-a născut și vântul.

Înfiorată, valuri și-a creat,
Cum cutele pe frunze se-ncrețesc
Șu spuma înspre cer și-a aruncat,
Spălându-i iar albastrul nefiresc.

Cu pumni de apă, și-a stors melcii-n fugă
Și scoicile le-a jefuit de perle,
S-a cocoțat pe stânci, la cer s-ajungă,
Să își trimită spuma între stele.

Timidă se retrage zgâriind plaja
Și lasă în urmă scoici, tribut de sare.
Pământului, tot scărpinându-i coaja
I-a mai furat o stâncă-n graba mare.

La răscrucea anilor

Anul vechi spart în cioburi,
Amputînd iubiri trecute,
Cu bisturiurile boante,
Chipuri fascinate- n fotografii,
Îngălbenite, colțuri de uitare
Visînd să devină confetti incolore,
Evadînd, de la fereastra murdară,
Spre mulțimea așteptînd gîfîind
Cu măștile pe față,
Sfirșitul unui an de mult,
Îngropat în memoria
Cimitirului seringilor cu ace- ndoite.

Ielele din fîntînă

Cu stigma amintirilor pe frunte,
Am ațipit tot căutînd un semn,
Rugina curge din cuvinte mute
Și buzele devin, încet, de lemn.

Am ridicat fîntînă la răscruce,
Să te-oglindească apa doar pe tine,
Cînd drumul nu știe-ncotro s-apuce
Și amintirea nu te mai reține.

Regretele mă-nvăluiesc tiptil,
Gata să-nceapă hora-n jurul meu,
M-atragi din apă,cu surîs subtil

Fîntîna scîrîie din lanțu-i greu.

Mă oglindesc în apă, la răscruce
Așteptînd zorile ca să le cern,
Calc tot pe urma ce niciunde duce
Și scrijelesc pe apă cîte-un semn.

Sfirșitul unui an

Anul vechi spart în cioburi,
Amputînd iubiri trecute
Chipuri fascinate- n fotografii
Îngălbenite, colțuri de uitare
Visînd să devină confetti
Evadînd, de la fereastră
Spre mulțimea așteptînd
Sfirșitul unui an de mult
Îngropat în memorie.

Vechiul an ca un ulcior crăpat,
Se umple de iubirile trecute,
Pășind în gol de la fereastră
în formă de confetti,
Cîntînd prohodul altui an
De mult îngropat în uitare.